TOLFTE KAPITLET.

Pingstmötet i lappkåtan.

Första gången han kom till fjällen efter sin omvändelse besökte han en kyrkhelg i Ankarrede. Hyrde en kyrkkåta och stannade hela helgen. Skaror av lappar och nybyggare och turister hade samlats till denna lappmässa. Broder Åkerberg, som blivit kallad av Gud till pingstpredikant, kände stort ansvar för sitt eget folks frälsning.

Efter att ha gjort rent och snyggt i kåtan, där han skulle bo, ätit och druckit kaffe, beslöt han sig för att börja vittna om sin Frälsare. Han ställde sig utanför kåtan och ropade, att han skulle ha möten på kyrkplatsen. Ett fyrtiotal lappar samlades omkring honom vid det första mötet. Broder Åkerberg sjöng en psalm, som de kunde, och sedan vittnade han om sin omvändelse och att Jesus kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat.

De lyssnade med stor uppmärksamhet till det han sade. Och när mötet var slut, kom en gammal lappman fram till honom och sade: "Har du ingenting mera att säga? Säg om det du har sagt en gång till! Det var roligt att höra en same predika för oss." Broder Åkerberg utropade då: "Samtidigt som det ringer i kapellet, så kommer jag att ha möten här på denna plats".

Och när kyrkklockorna kallade till gudstjänst, samlades hundratals lappar, nybyggare och turister till Åkerbergs mötesplats i det fria. Och här fick han i Guds fria natur flera tillfällen att nå sitt folk med ett fulltonigt evangelium. Och de önskade, att han skulle komma och besöka dem i deras byar fortast möjligt.

Många dörrar öppnades för evangelium, ett tydligt bevis för att broder Åkerberg var kallad av Gud att verka såsom missionär bland sitt eget folk.

Efter ett stort friluftsmöte, som hållits på en vacker höjd i närheten av kyrkan, samlades man till ett enskilt bönemöte i en kåta på kvällen. Det blev ett underbart pingstmöte. Anden föll, såsom när Petrus tal'te i Kornelii hus. En av lapparna blev andedöpt och var mycket högljudd, innan han kom igenom. Han skrek, så att det hördes vida omkring. De ogudaktiga togo anstöt av pingstvännernas lovprisning och högljudda bönerop. De sände först bud till prästen, men han vågade icke

komma. Då uppmanade de doktorn att göra slut på läsarnas stormiga möte.

Doktorn gick in i kåtan, där de saliga pingstvännerna lågo på sina knän och prisade Gud. De ogudaktiga stodo utanför kåtan. De triumferade redan på förhand, ty de voro säkra på att doktorn skulle nedtysta läsarna, ja, kanske till och med bestraffa dem för deras galenskaper. Men när doktorn kom in i kåtan, hälsade han vänligt på broder Åkerberg, som han kände förut.

Därefter sade doktorn till de utomståendes stora förvåning: "Ni har kallat mig hit för att upplösa detta möte, men det kommer jag icke att göra. Som ni kanske vet, så har jag varit med doktor Sven Hedin på hans forskningsresor i Kina och Tibet. Och på denna resa blev jag kallad till en missionsstation, där en svensk pingstmissionär, som hette Torsten Halldorff, låg för döden. Här vid denna dödsbädd blev jag så gripen, när jag såg med vilket lugn denne missionär mötte döden. Hans ansikte riktigt strålade och han tackade Gud för den tid han fått verka som missionär bland detta folk.

Sedan dog han så fridfullt med Jesusnamnet på sina läppar. Från den stunden fick jag klart för mig, vad levande kristendom verkligen är och till vilken stor välsignelse den är både för hedningar och s. k. kristna.

Ni skulle ha hört hur dessa hedningar prisade Gud, sedan de kommit till tro på Kristus. De kas-

tade sig ned på sina ansikten, prisande Gud under höga rop. Jag bekänner mig icke att vara en levande kristen, men jag har stor respekt för verklig kristendom och kommer därför icke på minsta sätt att motarbeta den. Sedan pekade doktorn på dansbanan och sade: "Dessa, som hålla till på dansbanan långt in på nätterna, fördärva sig mycket mer än dessa män och kvinnor, som dyrka Gud på detta sätt."

Motståndarna blevo förvånade och gåvo sig iväg som piskade hundar. Men de segerdruckna pingstvännerna fortsatte att prisa Gud. Lovad vare Herren!

Ryktet spred sig vida omkring bland lappar och nybyggare att doktor H—l hade varit på pingstvännernas möte och i stället för att nedtysta dem hade han sagt, att det icke var någon villfarelse utan i stället levande kristendom. Och dörrar öppnades överallt för broder Åkerberg och andra lappmissionärer i lappkåtor och nybyggarstugor. Själar blevo frälsta och döpta i vatten och i den helige Ande. Halleluja!

—★—

Sommaren 1943 hade jag tillfälle att besöka lappar och nybyggare i Frostviksfjällen. Denna missionsresa bland fjällens folk behövde jag icke företaga ensam utan jag hade broder G. A. Åkerberg som följeslagare och medarbetare i evangelium. Och bättre ciceron kunde jag icke få, ty han